

Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj
Заедница на Македонците во Република Хрватска

Zagreb, studeni 2019.

Mirjana Majić
U ZAGRLJAJU LJUBAVI
poezija

Nakladnik:
Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj

Za nakladnika:
Ilija Hristodulov

Glavna urednica:
Antonela Galić

Recenzija:
Dr. Vasil Tocinovski, sveučilišni profesor
Nikola Šimić Tonin, književnik

Dizajn korice i ilustracije:
Emilija i Stojče Tocinovski, akademski likovni umjetnici

Prijevod, lektura i korektura:
Antonela Galić
Mirjana Majić

Grafička priprema i tisak:
M-Print, tiskara i knjigovežnica, Zagreb
www.m-print.hr

Naklada:
400 primjeraka

ISBN: 978-953-7328-31-3

U Zagrebu, studeni 2019.

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001048262.

Tisak ove knjige realiziran je sredstvima iz Državnog proračuna RH posredstvom Savjeta za nacionalne manjine Republike Hrvatske

Мирјана Мајиќ

*Во
прегратка
на љубовта*

Mirjana Majić

*У
загрљају
љубави*

– за тебе сакан мој, за нашите

50 години љубов –

– tebi voljeni, za 50

godina naše ljubavi –

ВО ПРЕГРАТКА НА ЛЪУБОВТА, рецензија

ЉУБОВ ЗА СÈ

За стихозбирката *U zagrljaju ljubavi* / Во прегратките на љубовта од Мирјана Мајиќ

Стихозбирката Во прегратките на љубовта доаѓа како потврда за повеќе го дишното присуство на Мирјана Мајиќ во книжевниот живот на Задар и во македонската заедница во Хрватска. Тие и такви место и значење ги одредуваат нејзините настапи и гостувања на многу средби, фестивали, трибини и манифестации во земјата и странство. Нејзината поезија редовно е присутна на страниците од книжевната периодика. Таа е душа, мисла и смисла на македонствување како претседателка на Македонското културно друштво Билјана во Задар. Станува збор за авторка која што едноставно живее со/ за поетската реч што прераснала во суштина на човековата егзистенција. Во нејзиниот спев стихот потекува од животот и го одразува човековото постоење како вечна и непомирлива борба. Притоа обидувајќи да се докаже/покаже оти литературата иако извира од животот, таа отсекогаш била и останала нешто повеќе од него. Таквото нивно поимање и ја исполнува содржината на новата поетска книга што го носи авторскиот потпис на Мајиќ. Едноставно песната е мера во која се меморира автобиографијата на субјектот со нагласените етички димензии на човековото постоење и дејствување. Со еден збор песната е лична карта во која отворено, искрено и едноставно се сочувани ликот и делото на битието. За него животот е песна и обратно песната е живот. Оттука и впечатокот дека додека се читаат поетските пораки ние всушност како да се сме во дијалог со Мирјана Мајиќ. Се остварува непосредна средба, се воспоставил жив дијалог. Зборот е катадневен, темите и мотивите надоаѓаат од изворите на животот, и во мигот се заврзал дијалог за човекот, времето и просторот. Тие имаат две димензии или поточно минатото време во родниот град и татковина на детството и младоста од една и сегашното време во новата/ втората татковина на домот и семејството од друга страна. Да забележиме дека станува збор за двојазично издание како прилог за секако најинтригантната книжевна тема за дводомните автори.

Поетскиот ракопис Во прегратките на љубовта ја има посветата за петдецениското заедничко постоење на таа и тој, авторката и нејзиниот животен сопатник што само по себе ги актуелизира поетските идеи. Логички се користи наративниот

говор во прво лице. Јас формата во песната Ода на љубовта децидно кажува оти и денеска се сеќава како тој ги расплетувал нејзините костенливи коси. Како вчера да било додека говорел љубовни стиховии така неговиот топол глас целосно ја освоил. Следува признанието оти биле млади со кое како да се бара оправдување за она што се случило и за она што потоа како надојдена река го донел животот. Минало половина столетие и Мирјана Мајиќ спонтано воспева оти огнот и сега гори во нив. Шекспировата бесмртна љубов одредува оти саќањето трае до крајот на животот (додека сме живи), а љубениот е еден и единствен. Единствените маж и љубов се доминантни во стихозбирката со што тематски е одредена и авторовата намера тие да се одбележат трајно со пишан збор. Припиени еден до друг влегуваат сè подлабоко во шумата. Не им пречат ни гранките кои бездушно ги удираат и ги гребат нивните тела. Лицата им биле раскрвавени. Така започнува нова Љубовна игра. Тој ја отвора вреќата за спиење и ја повикува заедно да се вовлечат во неа. Тука ќе им биде потопло. Се соблекуваат алиштата и така голите тела ја продолжуваат љубовната игра. Доживеале екстаза на љубовта, се исповедува поетесата, а нивните тела биле потни и слатко изморени. Минува кратко време, тој одново ја милува. Продолжува љубовната игра. И завршните стихови од песната: Длабока ноќ, / одлучивме да преноќиме. / Се разбудивне среќни. / Заедно во ист глас рековме: / Како беше убаво! / Ова секако треба да го повториме. Мигови кои животот го одредуваат со магија на бајката. Нивниот простор е бескраен и универзален.

Песната Исчекување е необична и се одвојува од другите и бројни наслови кои ги исполнуваат страниците на Во прегратките на љубовта. Таа го чекала, а него никаде го нема. Чекала со часови. Вознемирена дошла на автобуската станица. Пристигнуваат автобуси од Загреб, но него го нема. Многуге кафиња не се утеха, туку само нови горчила. Темна ноќ и никоја доба, а од последниот автобус излегува тој со прегрната друга помлада и поубава жена. Ја врти главата, се крие да не ги види нејзините солзи кои како река потекуваат по лицето. Заминува тој во спротивен правец од нивниот дом. А таа со горчина во устата и болка во душата се упатува дома. Драмата кулминира утредента. Се појавил како ништо да не се случило. Морал да остане, вели, работата е работа. Како можел да ја лаже и да ја гледа во очи! Таа побарала да ги собере алиштата и засекогаш да заминат од нејзиниот живот. Следува интригата како разврска. Автомобилско шкрипење под прозорецот ја буди. Крај неа лежи тој и слатко дише во својот сон. Се вари првото утринско кафе толку вкусно со сознанието оти сето тоа било само сон. Песната долго се смислува и создава. Оттука во неа искреноста и вистината се потзатскриена реалност што предизвикува и возбуда, зашто песна без нив нема. Мирјана Мајиќ би требало ваквата постапка да ја предвиди како иднина на сопственото творечко врвење. Отвореноста, искреноста и исповедноста што повеќе да се заменуваат со магијата на таинственото, непредвидливото и мудро кажување.

Домот и семејството се опсесивни теми во творештвото на Мирјана Мајкиќ. Песната Вардар е своевидна метафора за младоста и првите љубовни немири. Реката ги крие сите тајни на ноќните младешки прошетки, на првото капење во лето, воздишките и копнежите кои ја осмислиле реката на младоста како симбол на вечното и величественото. Бурата го разбранувала морето и ноќта ја престорила во громоморно исчекување да се врати саканиот (Бура) во која таа пак е млада девојка што чека саканиот да и се врати на нова љубовна средба. Како морето и невремето или зловремето, така, вечност се и неговите погледи и зборови, милувања и шепотења, тие се едно и љубовта ќе стави крај тогаш кога еден од нив ќе замине на оној свет (Те сакам). Сегашното време или стварноста имаат невидливи и нераскинливи врски со минатото. Во тој егзистенцијален континуитет останале болешливи секавања, недосонувани соништа и неисполнети ветувања. Тажни се годините откако како пердувче во воздухот се упокоила мајката и без нејзиниот глас, раце, збор и совет животот се претворил пустина (Мајко). Во новото директно обраќање до родителот (За тебе тате) кој бил строг и именуван како деспот, ќерката се исповеда и како да бара простување зашто со неполни осумнаесет години заминала со саканиот. Стравот и срамот на родителот не се обистиниле, зашто чедото сакано свило свој дом и семејство исполнето со љубов и почит, доверба и разбирање. Отвореноста и позитивната енергија што ги поседува и го формираат карактерот на Мирјана Мајкиќ се основни вредности и во новиот творечки пев Во прегратките на љубовта. Токму во тие и такви прегратки веруваме и очекуваме идни нови творечки предизвици и естетски вредности како надополнување и надоградување во творечките кругови, човечки и творечки пораки како аманети за иднината. Под крилото на љубовта топло се сонува, милно се копнее и секако се очекуваат нови резултати во пресоздавање на животот во литература. Притоа, никако не смее да се заборава возвишеното правило оти книжевноста си останува нешто повеќе од животот.

Васил Тоциновски

U ZAGRLJAJU LJUBAVI, recenzija

AKO JE ŽIVOT RIJEKA ŠTO TEČE, LJUBAV JE ZLATO NATALOŽENO

U zamci lijepih riječi, riječima ulovljen život, ukoričen, izvezen tugom, protkan ljubavlju, dotaknut životnim tegobama, jasan i dnevničan, poetske ispisnice, danovanja, samovanja, dnevnim obvezama žene i majke, življenja, sve tegobe i nedaće na život – putu, liječene lijekom koji pomaže, liječena ljubavlju, darujući ljubav voljenoj osobi nesebično. Ova knjiga pjesama slovima je zavita duša Mirjane Majić. Pjesnikinje s dvije domovine. Ko ruke u molitvi dotiču se Makedonija i Hrvatska, u zagrljaj ljubavi stisnute. I kao što kaže Vesna Parun: *Ako je život rijeka što teče, ljubav je zlato nataloženo. Ona ga u svom koritu njiše. A zlato raste. I što ga dalje u sebi nosi sve zlatnija je.*

Mirjanina poezija diše ljubavlju i zato je nije teško zavoljeti. Opijena ljubavlju koja iskreno traje samo rijetkim sretnicima. Meni je za poeziju koja mi se sviđa bitna samo jedna stvar – da me dirne. Da u tim pjesmama nađem i dio sebe. Da osjetim iskrenost duše koja mi se obraća. Da me iznenadi poznatim a opet svojim. Mirjanine pjesme su osobne i iskrene.

I kako u pjesmi: **Zbog ljubavi** (Paul Elurad) pjeva: Razmrsio sam sobu gdje spavam, gdje snivam / Razmrsio sam polje i grad gdje život provodim, / Gdje svjetlo se skuplja u mojim odsutnim očima, / Gdje sunce izlazi, gdje snivajuć bdim. / Svijet male sreće, bez površine i bez dna, / S odmah zaboravljenim čarima, / Rođenje i smrt zamršava njihove dodire / U neba i zemlje pomiješanim naborima. / Ništa ne odijelih, već udvostručih srce svoje. / Da bi se voljelo, sve stvorih: nestvarno i što je java; / Dadoh joj njen razum, njen oblik, njenu toplinu I besmrtnu ulogu-njoj koja me obasjava...

U ovim stihovima vidim siluetu Mirjanine duše, širinu njenoga srca koje se pita dok samuje, kako se samo u razmišljanjima zna zateći žena, okrenuta licem i mislima prema zemlji iz koje je otišla, ali zavičaj nije otišao iz nje, ljubav je još veća, žal i

čežnja, ali opet: Tko da joj otme iz duše Makedoniju, tko da joj otme iz duše Hrvatsku, otimaju joj i jednu i drugu ljubav pjesme: **MORSKA ČIPKA:** (...) Gledam svu raskoš pjene, / njene beskrajne uzorke / što nevera ih stvara, / i kao da su / paške čipkarice / prostrle tepih od / „bijelog zlata“... **NE OCJENJUJ ME:** Tko si je uzeo za pravo / reći da sam loš pjesnik... **STIJENA:** Danas sam stijena / u mom životu caruje ljubav ... **VARDAR:** Vardar, rijeka moje mladosti / ... puno je ljubavi rođeno na tvojim obalama...

Mirjanina poezija potvrđuje nam misao: Poezija je ono što se sanja, ono što se zamišlja, ono što se želi, i ono što se često dogodi. Poezija, to je stvarnije i korisnije ime života. – Žak Prever.

Mirjana Majić živi svoje stihove, život joj nije bio pjesma, ali su joj zato pjesme pune života, tuge i radosti i nadasve ljubavi. Pjesnikinja je koja piše svoje pjesme kao priče. I kao da nas podučava: Budi pjesnik, od tuge i nedaće, sakri se u pjesmu, tuđu ili svoju.

Nikola Šimić Tonin

U ZAGRLJAJU LJUBAVI

ЗА ТЕБЕ САКАМ

Животот не не мазеше.

Љубовта и волјата за животот

победи се.

Ти благодарам мили

што пазиш на мене,

што ме разбираш,

што ме осетуваш.

Ти благодарам едини

за твојата несебична и

безусловна љубов

која секој ден на животот

ми го чини посебен.

Ти благодарам за се

што ми даваш

на нашиот заеднички живот.

Ти подарив

многу песни.

Денес ти ја подарувам

оваа посебна

со која сакам да ти кажам

БЛАГОДАРАМ

за нашите 50 години на љубовта.

TEBI VOLJENI

Život nas nije mazio.

Ljubav i volja za životom

pobijedila je sve.

Hvala ti mili

što paziš na mene,

što me razumiješ,

što me osjećaš.

Hvala ti jedini

za tvoju nesebičnu i

bezuvtjetnu ljubav

koja mi svaki dan života

čini posebnim.

Hvala za sve

što mi pružaš

na našem zajedničkom putu.

Poklonila sam ti

puno pjesama.

Danas ti poklanjam

ovu posebnu

s kojom ti želim reći

HVALA

za naših 50 godina ljubavi.

ЈАС ТИ СЕ ДАВАМ

Јас ти се давам,
ти ја давам
својата душа,
своето тело,
својата безгранична љубов.

Во твоите раце
ја ставам
својата среќа, својот живот.

Само небото знае
колку љубов
има во мене.

Љубовта е за мене
спас.

DAJEM TI SEBE

Dajem ti sebe,
dajem ti
svoju dušu,
svoje tijelo,
bezgraničnu ljubav.
U ruke tvoje
stavljam
svoju sreću, svoj život.
Samo nebo zna
koliko ljubavi
ima u meni.
Ljubav je moj
spas.

ОДРАЗ ВО ОГЛЕДАЛО

Ги гледам своите збрчкани раце,
своето тело,
својот одраз во огледало.

Свенав.

Свена мојата насмевка,
моето тело.

Годините си земаа
свој данок.

Доволно е да кажам
дека сум баба.

Ама, застани!

Јас сум поносна баба.

Јас сепак го сакам
својот одраз во огледало.

ODRAZ U OGLEDALU

Gledam svoje naborane ruke,

svoje tijelo,

svoj odraz u ogledalu.

Uvenula sam.

Uvenuto je

moj osmijeh,

moje tijelo.

Godine su uzele

svoj danak.

Dosta je reći

da sam baka.

Ali, stani!

Ja sam ponosna baka.

Ipak ja volim

svoj odraz u ogledalu.

СРЦЕ ПОЛНО СО ЉУБОВ

Воопшто не е битно
колку години имам.
Мојот живот е саткан
од љубов.

Љубовта е узвишена, слатка, убава...

Без љубов животот е тажен,
А кога сакаш и кога си сакан
е најубав дар од Господ.

SRCE PUNO LJUBAVI

Uopće nije bitno
koliko godina imam,
Moj život je satkan
od ljubavi.

Ljubav je uzvišena, slatka, lijepa...

Bez ljubavi život je tužan,
jer voljeti i biti voljen
je najljepši dar od Boga.

МЛАДОСТ - ЛУДОСТ

Во седумнаестата година
од својот живот,
се вљубив
онака, баш право – лудо.
Не можев да верувам
дека тоа ќе ми се деси.
Еден сосрет
и ете, љубовта е тука.
А, не е да немав
и порано удварачи.
Ги имав.
На секој прст по пет.
И ги вртев околу малиот прст.
И тогаш, ме погоди Аморовата стрела.
Ме смота еден Далматинец.
Ме погледа,
со плавите очи како сино море,
тенок стас
и паднав во вртлогот љубовен

MLADOST - LUDOST

U sedamnaestoj godini
svog života,
zaljubila sam se
onako, baš pravo – ludo.
Vjerovati nisam mogla
da dogodit će mi se to.
Jedan susret
i eto, ljubav je tu.
E, a nije da nisam
i prije imala udvarača.
Imala sam ih.
Na svakom prstu po pet.
I motala ih oko malog prsta.
A onda, pogodak Amorove strijele.
Smotao me jedan Dalmatinac.
Pogleda me,
očima plavim kao more,
vitak stas,
i padoh u vrtlog ljubavi.

САКАМ

Сакам летен дожд,
баш онака, кога ќе те намокри
до гола кожа.
Сакам да го гледам
твоето тело,
на кое се лепи облеката.
Сакам кога
ќе затресеш со главата,
кога дождливите капки
летаат насекаде.
И додека полека ја свлекуваш
мократа облека,
сакам да ги гледам
твоите покрети, твоите движења.
Заведи ме тогаш!
Земи ме!
Бакнувај ме до изнемоштеност.
Привлечи ме
како да е прв пат.
Привлечи ме
телата да ни ги упиваат
летните капки на дождот
како да е заден пат.

VOLIM

Volim ljetnu kišu,
baš onako, kad te smoči
do gole kože.
Volim gledati
tvoje tijelo,
na koje se
odjeća lijepi.
Volim kad
zatreseš glavom,
kad kapljice kiše
lete posvuda.
I dok polako skidaš
mokru odjeću,
volim gledati
pokrete tvoje, izvijanje tvoje.
Zavedi me tad!
Uzmi me!
Ljubi me do iznemoglosti,
Privuci me
kao da je prvi put.
Privuci me
da nam tijela
upijaju ljetne
kapi kiše
kao da je zadnji put.

ТВОИТЕ ОЧИ

Твоите очи,
два бисера на Јадран.
Кога си среќен
сјаат како ѕвезди
на небото.
Сакам да ги гледам
кога се смееш...
се радуваш...
Твојата среќа е и моја.
Не сакам кога си тажен,
тогаш погледот ти е замаглен.
Немирен си, нервозен,
стоиш со наведната глава
како да ти се потонети сите бродови.
Како ми го пренесуваш
својот немир,
својата болка...
Отвори ја душата,
да тагуваме заедно,
да се радуваме заедно.
Ти можеби и не знаеш
дека јас те читам како отворена книга.
Затоа ги сакам твоите очи
кога сјаат како ѕвезди на небото.

TVOJE OČI

Tvoje oči,
dva bisera Jadrana.
Kada si sretan
sjaje kao zvijezde
na nebu.
Volim ih gledati kad se smiješ...
raduješ...
Tvoja sreća je i moja.
Ne volim kad si tužan,
tada pogled ti je zamagljen.
Nemiran si, nervozan,
stojiš pognute glave
kao da su ti sve lađe potonule.
Kako mi samo
prenosiš svoj nemir, svoju bol...
Otvori dušu,
da tugujemo zajedno
i radujemo se zajedno.
Ti možda i ne znaš
da te čitam kao otvorenu knjigu.
Zato volim kada tvoje oči
sjaje kao zvijezde na nebu.

ВАРДАР

Вардар,
река на мојата младост.
Мирна, дива.
Многу љубови е родено
на твоите брегови.
Многу тајни криеш
Вардаре мој.
Гимназијалка бев,
понекогаш знаев и да маркирам.
А кој не маркирал?
Додировања онака
како несакајќи,
не сакаше - не сакав...
извинување,
а кожата ни се ежеше од тие додири.
Првото летно капење.
Ништо не може да се врати.
Отиде младоста во неповрат.
Остана само Вардар,
кој го гледам со тага
На некое минато време,
бидејќи, е далеку
реката на мојата
младост.

VARDAR

Vardar,
rijeka moje mladosti.
Mirna, divlja.
Puno ljubavi je rođeno
na tvojim obalama.
Mnoge tajne skrivaš
Vardare moj.
Gimnazijalka sam bila,
ponekad sam markirati znala.
A tko nije?
Dodiri onako kao ovlaš,
nisam htio – nisam htjela...
ispričavanje,
a koža nam se ježila od dodira.
Prvo ljetno kupanje.
Ništa se ne može vratiti.
Otišla je mladost u nepovrat.
Ostao je samo Vardar,
kojeg gledam s tugom
na neko minulo vrijeme,
jer, daleko je
rijeka moje
mladosti

ОРИЕНТ ЕКСПРЕС

Два патника во купето
на возот ориент експрес.
Таа убава Индијка,
тој лист од нашата гора.
Не се познаваат.
Сами во купето,
погледите им се сретнуваат често.
Нејзината убавина го маѓепсала.
Околу струкот и се гледа
еден дел од сензуалното тело.
Долга темна коса
и паѓа преку
убаво обликованите рамиња.
Кој не би ја посакал?
Тој...си мрмори нешто на англиски јазик
мислејќи дека таа не го разбира.
Таа...и ти мене ми се допаѓаш,
да се запознаеме,
јас сум Индира.
Вцрвен во лицето и пружил рака.
Јас сум Стипе.
Продолжиле да разговараат.

Одеднаш, рацете им се додирнале...

Темна ноќ,
исчезнале зборовите
во говорот на нивните тела.

Додирување, бакнежи,
љубовен зов.

Се споиле во едно,
се препуштиле на уживања.

Дошло време да се раздвојат.

На неа и потекнале солзи.

Тој...не плачи,
зошто солзи?

Ова не е крај,
ова е почеток.

Да знаеш
само колку те засакав.

Таа...и јас тебе.

ORIENT EXPRESS

Dvoje putnika
u kupeu vlaka
orient expressa.
Ona lijepa Indijka,
on naše gore list.
Ne poznaju se.
Sami u kupeu,
pogledi im se često sretnu.
Njena ljepota ga očarala.
Oko struka vidi joj se
djelić putenog tijela.
Duga tamna kosa
pada joj preko
lijepo oblikovanih ramena.
Tko je ne bi poželio?
On...mrmlja nešto na engleskom jeziku
mислећи да га неће разумјети.
Ona...i ti se meni sviđaš,
da se upoznamo,
ja sam Indira.

Zacrvenivši se, pružio je ruku.

Ja sam Stipe.

Nastavili su razgovor.

Odjednom, ruke su se dotakle...

Noć mrkla,

nestale riječi

u govoru njihovih tijela.

Dodiri, poljupci,

ljubavni zov.

Spojili se u jedno,

prepustili užitku.

Došlo vrijeme rastanka.

Potekle su joj suze.

On...ne plači,

čemu suze?

Ovo nije kraj,

ovo je početak.

Koliko sam te

zavolio samo da znaš.

Ona...i ja tebe.

ПОНЕКОГАШ САКАМ

Понекогаш мислите ми се така збркани
да посакам себеси да си удрам шамар.
Сакам да ме фати јак дожд
на среде сончев ден
да ги испере сите лудории од мојата глава...
Да ми даде добра лекција за животот
Ти, кој ме познаваш добро многу години,
кој можеш да ги читаш моите мисли,
молчиш.
Викај човече што ти смета!
Викај, галами, ударај...
Зборувај како да бидам подобра
Одобруваш секоја мојата постапка.
Работиш тоа од љубов
или не заинтересираност...више и не знам
Понекогаш посакувам да се скараме силно.
Да ги изречеме нашите чувства,
нашите позитивни и негативни особини
Во кавгата све нешто се кажува
а понајвише вистината.
Немој љубовта
да ни постане навика.

PONEKAD POŽELIM

Ponekad misli su mi tako zbrkane
da poželim si opaliti šamar.
Poželim da me uhvati pljusak kiše
usred sunčanog dana
da spere sve ludosti iz moje glave...
Da da mi dobru lekciju o životu.
Ti, koji me dobro poznaješ dugo godina,
koji možeš čitati moje misli,
ćutiš.
Viči čovječe što ti smeta!
Viči, galami, lupaj...
Govori kako da budem bolja.
Odobravaš svaki moj postupak.
Radiš to iz ljubavi
ili nezainteresiranosti...više i ne znam.
Ponekad zaželim da se žustro posvađamo.
Da kažemo jedno drugom naše osjećaje,
naše pozitivne i negativne osobine.
U svađi se svašta kaže
a ponajviše istina.
Nemoj da nam ljubav
postane navika

НА ЉУБОВНИТЕ КРИЛЈА

Заедно сме многу...години.

Јас не знам за друга љубов.

Ми беше и ми остана едини.

Ме сакаше

и уште ме сакаш,

како и првиот ден

на нашата голема авантура.

Да, авантура.

Бевме премлади,

луѓето не ни даваа

големи шанси.

Мислеа:

млади, зелени,

брзо ќе им

пукне љубовта.

А ти ме носеше

на љубовните крилја,

како цвет ме негуваше,

ме заливаше

со своите страствени бакнежи,

ме пазеше како мало дете.

Ме целуваше и милуваше до бесвест.

Љубовта не умре во нас.

NA KRILIMA LJUBAVI

Zajedno smo puno...godina.

Ne znam za drugu ljubav.

Bio si mi i ostao jedini.

Volio si me

i još me voliš,

kao i prvog dana

naše velike avanture.

Da, avanture.

Bili smo premladi

drugi nam nisu davali

velike šanse.

Mislili su:

mladi, zeleni,

brzo će puknuti ljubav.

A ti si me nosio

na krilima ljubavi,

kao cvijet me njegovao,

zalijsavao svojim

strastvenim poljupcima,

pazio me kao malo dijete.

Ljubio i milovao do besvijesti.

Ljubav nije umrla u nama.

СЕ СЕЌАВАШ ЛИ ?

Се сеќаваш ли,
на нашиот прв сосрет, запознавање.

Првиот допир на нашите раце,
погледот под око.

Нашето забавување...

Го очекував оној украден сосрет...

Се криевме, бевме многу млади
а желни на забранетите бакнежи.

Се сеќаваш ли?

Ти пишував писма
полни со љубов и чезнеење,
очекувајќи го повторниот сосрет.

Брзо пројдоа шест месеци.
Во едем миг се најдовме заедно
створивме дом.

А тогаш, ме научи како се сака
онака како што машко сака жена
жена маж.

Се сеќаваш ли?

Наравно дека се сеќаваш,
љубовта е секогаш во нас.

SJEĆAŠ LI SE?

Sjećaš li se
našeg prvog susreta, upoznavanja.
Prvih dodira naših ruku,
pogleda ispod oka.
Zabavljanja...
Očekivala sam onaj ukradeni susret...
Skrivali smo se, bili smo tako mladi
a željni zabranjenih poljubaca.
Sjećaš li se?
Pisala sam ti pisma
puna ljubavi i čežnje,
očekujući ponovni susret.
Brzo je prošlo šest mjeseci.
U jednom trenu smo se našli skupa
stvorili dom.
A onda, naučio si me voljeti
onako kako muškarac voli ženu
i žena muškarca.
Sjećaš li se?
Naravno da se sjećaš,
ljubav je uvijek u nama.

НЕ МЕ ОЦЕНУВАЈ

Кој си зема за право
да каже да сум лош поет?
Зарем постојат лоши,
добри и најдобри!?
 Лош поет....
 Добар поет....
 Најдобар поет....
Пишувам оноа што чувствувам,
 Пишувам од душа.
 Имам своје ЈА.
 Зарем јас, ти
 или било кој друг
вреди да оценуваме некого?
 Нема да речам
 дека понекогаш
некоја песна не ме понесува,
 не остава восхит во мене.
 Па јас себе
и не се навикувам поет.
 Постојат големи поети,
 тоа е точно.

А сите тие големи поети
некогаш биле и мали.
Почнале исто како и јас.
Моите песни
се мојот живот, мојата душа.
Зошто ми ја одземате
радоста на изразот,
радоста на пишувањето.
И уште еднаш
ве прашувам: што сум јас?
Лош, добар или голем поет.
Па впрочем
вашиот одговор
мене не ми битен.
Битно е
јас да се чувствувам добро
кога пишувам
за своите чувства,
својот живот
и за љубовта.
Љубовта ги руши сите граници.

NE OCJENJUJ ME

Tko si je uzeo za pravo
reći da sam loš pjesnik.

Zar postoje loši, dobri i najbolji

Loš pjesnik...

Dobar pjesnik...

Najbolji pjesnik...

Pišem ono što osjećam,
pišem iz duše.

Imam svoje JA.

Zar ja, ti,

ili bilo tko drugi

vrijedimo da ocjenjujemo nekoga.

Neću reći,

da me ponekad

neka pjesma ne ponese,

ne ostavi ushićenje u meni.

Ma ja sebe

i ne nazivam pjesnikom.

Postoje veliki pjesnici,

to je tačno.

A svi ti veliki pjesnici

nekad su bili mali.
Počeli su isto kao i ja.
Moje pjesme
su moj život , moja duša.
Zašto mi oduzimate
radost izražavanja,
radost pisanja.
I još jednom
VAS pitam: što sam JA ?
Loš, dobar, ili veliki pjesnik.
Pa, zapravo
vaš odgovor meni
i nije bitan.
Bitno je,
da se ja osjećam dobro
kad pišem
o svojim osjećajima,
svom životu,
o ljubavi.
sve granice.

ПОРАКА

Денес е ден на жените.
Најдов на многу ваши подароци.
Чувствувам тага,
тагата ми ја раздира душата.
Јас не сакам подароци,
сакам само повеќе
внимание и љубов.
Топол поглед,
најубав подарок од срце,
само тоа сакам.
Сакам да слушнам
топол збор,
оној волшебен
ТЕ САКАМЕ МАМО!

PORUKA

Danas je dan žena.

Našla sam puno vaših poklona.

Osjećam tugu,

tuga mi razdire dušu.

Ne želim poklone,

želim samo više

pažnje i ljubavi.

Topli pogled,

najljepši poklon od srca,

samo to želim.

Želim da čujem

toplu riječ,

onu čarobnu

VOLIMO TE MAMA!

МАЈКО

Си отиде тивко
како пердув во воздух.

Го слушаш ли мајко
мојот лелек,
моите зборови,
моето запмагање.

Потребна си ми.
Потребна си ми мајко
како што дете
треба мајчино млеко.

Многу тажни години
без тебе пројдоа.

Те нема.

Не го слушам твојот мил глас.

Не ги чувствувам твоите раце
што ме галеа некогаш,
ја чешлаа мојата коса,
ме хранеа.

Те нема!

Те нема мајко
да ми ја пружиш твојата љубов,
да ме поведеш,
по патот на светлината и радоста.

MAJKO

Otišla si tiho
kao pahulja u zraku.
Čuješ li majko
moj vapaj,
moje riječi,
moje zapomaganje.
Trebam te.
Trebam te majko
kao što dijete
treba majčino mlijeko.
Puno tužnih godina
bez tebe prođe.
Nema te.
Ne čujem tvoj mili glas.
Ne osjećam tvoje ruke
što su me nekad milovale,
češljale moju kosu,
hranile me.
Nema te!
Nema te majko
da mi pružiš svoju ljubav,
da me povedeš,
putem svjetlosti i radosti.

ЗА ТЕБЕ ТАТЕ

Денес,
на мојата годишница на бракот
се сетив на тебе.
Тебе, кој беше многу строг.
Денес, го вратам филмот
во својата глава
одназад 50 години.
Побегнав, се омажив.
Знаев,
нема да ми веруваше
дека со неполни 18 години
можам да сакам
искрено и снажно.
Мислеше дека сум твое
мало девојче,
кое само што излезе
од школската клупа.
Те нема веќе долго
меѓу нас.
Мојот брак
лави златна свадба.
Сакам и сакана сум.
Ти опростувам мили тате,
мирно почивај во вечниот сон.

TEBI OČE

Danas,
na svoju godišnjicu braka
sjetila sam se tebe.
Tebe, koji si bio jako strog.
Danas u glavi
vrtim film
unatrag 50 godina.
Pobjegla sam, udala sam se.
Znala sam,
da mi ne bi vjerovao
da sa nepunih 18 godina
mogu voljeti
iskreno i snažno.
Mislio si da sam tvoja
mala djevojčica,
koja je netom izašla
iz školske klupe.
Nema te već dugo
među nama.
Moj brak slavi
zlatni pir.
Volim i voljena sam.
Opraštam ti mili oče,
mirno počivaj vječnim snom.

НЕИСПРАТЕНО ПИСМО

Отиде далеку за подобар живот.

Денес сум тажна.

Не можам да ти ја искажам

љубовта што ја чувствувам.

Разговорите ми значат многу малку,

не можам да те бакнам,

да ја погалам

твојата долга коса,

да го почувствувам

твојот здив,

твојата присатност.

Знам, бев малку зловна.

Ти пререкнував

што одиш.

А ти, сакаше само

да ги сокриеш

своите проблеми

од мене.

Денес жалам

што не те сослушав подобро.

Моето срце крвари за тебе.

Тажна сум.
Да те имам
барем 24 часа,
да си ми тука,
онака отворено да разговараме.
Да ти кажам
се што ми лежи на душата.
Крвта не е вода
мило мое дете.
Те сакам
само како што мајка
знае да сака.

NEPOSLANO PISMO

Otišla si daleko za boljim životom.

Danas sam tužna.

Ne mogu ti iskazati ljubav

koju osjećam.

Razgovori mi znače jako malo,

jer te ne mogu poljubiti,

pogladiti tvoju dugu kosu,

osjetiti tvoj dah,

tvoju prisutnost.

Znam, bila sam zločesta.

Prigovarala sam ti

što odlaziš.

A ti si samo htjela

skriti svoje probleme

preda mnom.

Danas žalim

što te bolje nisam saslušala.

Moje srce krvari za tobom.

Tužna sam.

Da te imam bar

24 sata pored sebe,

da onako
bez ustezanja razgovaramo.

Da ti kažem
sve što mi je na duši.

Jer, krv nije voda
drago moje dijete.

Volim te
samo kako mater
voljeti zna.

МИСЛИШ ЛИ

Мислиш ли
дека постелата
секогаш ќе ти биде
послана со рози?
Мислиш ли дека
ниеден трн нема да те боцне?
Јас останувам
со својата болка
со своите маки.
Останувам да го чувам
нашето огниште
што го градевме
и греевме многу години.
Не се завртувај
на минатите времиња.
Не, нема да те молам.
Животот е твој
и одлуката е твоја.
Можеби ќе се покаеш,
ќе сфатиш,
дека таму кај што одиш

не е се бајка.
Па, ни нас секогаш
не ни беше бајка.
Издржавме.
Сега бараш
нова љубов,
ново гнездо.

MISLIŠ LI

Misliš li
da će ti postelja
uvijek biti
posuta ružama?
Misliš li da te neće ubosti
nijedan trn?
Ja ostajem
sa svojom boli
svojim patnjama.
Ostajem čuvati
naše ognjište
koje smo gradili
i grijali mnogo godina.
Ne okreći se
za minulim vremenima.
Ne, neću te moliti.
Tvoj život
tvoja odluka.
Možda ćeš se pokajati,
shvatiti,
da tamo gdje ideš

nije sve bajka.
Pa nije ni nama
uvijek bila bajka.
Izdržali smo.
Sada tražiš
novu ljubav,
novo gnijezdo.

МОЈАТА УЛИЦА, МОЈОТ ДОМ

Мојот дом секогаш
беше полн со деца, со млади.
Во мојата улица
сите живеевме
како едно семејство.
Вратата од куќата и дворот
не се закључуваше
ни дење, ни ноќе.
Како ни беше убаво.
Македонци, Албанци, Хрвати и Срби.
Па јас и не знаев кој е кој и што е.
Воспитувана во духот на соживот
тоа не беше ни битно.
Првите комшии Албанци.
Шест деца во фамилијата
ние седум.
Родителите се дружеа секојдневно,
отворија врата помеѓу дворовите.
Колку ја сакав
питата зелник
што ја месеше тетка Уснија,

па уште печена под вршник...
На другата страна Јањевци,
одамна доселени во Скопје.
И они со шест деца.
На Католички Ускрс
тетка Анѓа ни даваше
вапцани јајца, јаболки, оревчиња...
Мојата улица, за мене беше
големо богатство.
Соживотот со моите соседи
никогаш нема да го заборавам.
Многу ми недостасувате: Сафија, Неџад
Грго, Ивица, Никола, Лиле, Цецилија...
Ми недостасувате сите.

MOJA ULICA, MOJ DOM

Moj dom je uvijek
bio pun djece, mladosti.
U mojoj ulici
svi smo živjeli
kao jedna obitelj.
Vrata od kuće i dvorišta
nisu se zaključavala
ni danju, ni noću.
Kako nam je bilo lijepo.
Makedonci, Albanci ,Hrvati i Srbi.
Ja nisam ni znala
tko je tko i što.
Odgajana u duhu suživota
to i nije bilo važno.
Prvi susjedi Albanci.
Njih šestoro djece u obitelji
nas sedmoro.
Roditelji se družili svakodnevno,
otvorili prolaz između dvorišta.
Kako sam voljela
pitu zeljanicu

koju je mijesila teta Usnija,
pa još pečena ispod saća...

Na drugoj strani Janjevci,
davno doseljeni u Skoplje.

I oni sa šestoro djece.

Na katolički Uskrs
teta Anđa nam je davala
farbana jaja, jabuke, orahe...

Moja ulica je meni bila
veliko bogatstvo.

Suživot s mojim susjedima
nikad neću zaboraviti.

Falite mi: Safija, Nedžad, Grgo, Ivica, Nikola, Lile, Cecilija...

Falite mi svi .

ЉУБОВ ЗА СÈ

Само небото знае

колку ја сакам

оваа земја.

Само небото знае

колку го сакам овој народ,

соживотот со сите.

Моето домашно воспитување

ме учеше

да ги почитувам сите.

Им благодарам на моите родители

на таквото воспитание.

Денес во мене

остана изреката:

Почитувај секого,

секој ќе те почитува.

И вистина е така.

Јас не мразам никого,

луѓето ме почитуваат

можеби баш од причината

што сум мирољубива,

што ги сакам сите народи во светот.

Мојата прва домовина
е далеку.

Се снајдов многу добро
во втората домовина.

Само небото знае
колку ја сакам Македонија.

Само небото знае
колку ја сакам Хрватска.

Само небото знае
колку го сакам
народот од целиот свет.

LJUBAV ZA SVE

Samo nebo zna

koliko volim

ovu zemlju.

Samo nebo zna

koliko volim ovaj narod,

suživot sa svima.

Moj kućni odgoj me učio

da poštujem svakoga.

Hvala mojim roditeljima

na takvom odgoju.

Danas je u meni

ostala izreka:

Poštuj svakoga,

svatko će te poštovati.

I uistinu je tako.

Ja ne mrzim nikoga,

ljudi me poštuju

možda baš zato

jer sam miroljubiva,

jer volim sve narode ovoga svijeta.

Moja prva domovina

je daleko.
Snašla sam se jako dobro
u drugoj domovini.
Samo nebo zna koliko
volim Makedoniju.
Samo nebo zna koliko
volim Hrvatsku.
Samo nebo zna koliko
volim sav narod ovoga svijeta.

УНА

Првиот сосрет со тебе,
Уно реко.
Први фотографии
кои ќе ги чувам вечно,
и покажувам на сите.
Колку си убава,
чиста, невина...
Ќе се враќам
секогаш кај тебе Уно.
Со твоите бистри
ладни капки
бев оросена.
Ме восхити твојата убавина.
Пројде една долга година,
еве ме пак тука.
Првото испиено кафе
крај Уна,
разговор со мили пријатели.
Хотелска соба
со поглед на Уна,
мирен сон
со природна музика
од реката.
Ќе се враќам
секогаш кај тебе Уно.

UNA

Prvi susret s tobom,
Uno rijeko.
Prve fotografije
koje ću čuvati vječno,
pokazivati svakome.
Kako si lijepa,
čista, nevina...
Vraćat ću se
uvijek tebi Uno.
Očarana tvojom ljepotom,
bistrinom tvojih
hladnih kapi
orošena sam bila.
Prošla je jedna duga godina,
evo me opet tu.
Prva popijena kava
uz Unu,
razgovor s dragim prijateljima.
Hotelska soba
s pogledom na Unu,
miran san
s prirodnom glazbom
žuboreće rijeke.
Vraćat ću se uvijek tebi Uno.

ЧОВЕКОВ ПРИЈАТЕЛ

Пролет, излети.
Фамилија оди на Велебит.
На една чистина
се одмараат
Во момент децата се изгубуваат.
Родителите во страв
ги довикуваат нивните имиња.
Одат, водени со звукот
од кучешкиот лавез.
Ги угледале
како си играат и го галат кучето вучјак.
Погледите им се сретнале.
Сватиле
зошто кучето лаело.
Им помогнало
да ги најдат децата.
Приоѓајќи полека
го погалиле
и нараниле.
Кучето е најдобриот
човеков пријател.

ČOVJEKOV PRIJATELJ

Proljeće, izleti.
Obitelj ide na Velebit.
Na proplanku
odmaraju.
U trenu djeca se izgube.
Roditelji u strahu
dozivaju njihova imena.
Kreću, vođeni zvukom
laveža psa.
Ugledaju ih
kako se igraju i miluju psa vučjaka.
Pogledi su im se susreli.
Shvatili su
zašto je pas lajao.
Pomogao im je
naći djecu.
Prilazeći polako
pogladili su ga
i nahranili.
Pas je najbolji
čovjekov prijatelj.

ПРОСТИ МИ МАЈКО

За тебе мајко
ја пишувам оваа песна.
Барам проштевка.
Викаат дека сите што одат
на оној свет
не гледаат од небото.
Ме гледаш ли мајко?
Не роди седум деца.
Често во младоста ти зборев:
ти повеќе го сакаш брат ми од нас.
Ќе даде Господ
ќе родиш и ти,
па тогаш ќе ми кажеш
можеш ли ќерко моја
да ги раздвојуваш децата?
Прости ми мајко!
Одамна се покајав,
имаше право.
Јас денеска имам
и ќерка и син.
Љубовта за двајцата е иста.

Сите прсти на рацете
болат исто.
Не ти го реков тоа
додека беше жива.
Денеска се срамам
зошто беше во право.
Прости ми мајко!

OPROSTI MI MAJKO

Tebi majko
pišem ovu pjesmu.
Tražim oprost.
Kažu da svi koji odu na onaj svijet
gledaju nas s neba.
Gledaš li me majko?
Rodila si nas sedmoro.
U mladosti često sam ti znala reći:
ti više voliš brata od nas.
Dao Bog rodit ćeš i ti,
pa ćeš mi onda reći
možeš li kćeri moja
razdvajati djecu?
Oprosti mi majko!
Davno sam se pokajala,
imala si pravo.
Ja danas imam
i kćer i sina.
Ljubav je za oboje ista.
Svi prsti na rukama
bole isto.

Nisam ti to rekla
dok si bila živa.
Danas se sramim
jer si bila u pravu.
Oprosti mi majko!

МОРСКА ЧИПКА

Лошо време,
бродовите се љуљаат во морето.
Морето е прекриено
со бела морска пена.
Ја гледам целата раскош од пената,
нејзините бескрајни примероци
што ги прави лошото време,
и како да
пашките чипкарки
прострале тепих од
„бело злато„,
Морето донесува и однесува
спомени.
Секој миг
секој ден,
има свои чаролии.
Те сакам,
наше плаво море.

MORSKA ČIPKA

Na moru nevera.
Valjaju se brodice.
More prekriveno
bijelom pjenom.
Gledam svu raskoš pjene,
njene beskrajne uzorke
što nevera ih stvara,
i kao da su
paške čipkarice
prostrle tepih od
„bijelog zlata“.
More donosi i odnosi
uspomene.
Svaki tren
svakoga dana,
ima svoje čari.
Volim te,
more naše plavo.

ТЕ САКАМ

Те сакам и денес
како и тогаш
кога ги видов
твоите сини очи.
Многу години пројдоа.
Уште и денес
го чувствувам твојот поглед
и цела се наежувам.
Уште и денес,
како и пред многу години,
ги сакам твоите раце
на моето тело,
сакам да ме милуваш,
да ме бакнуваш,
да ми зборуваш колку ме сакаш.
Знаеш, се сеќавам,
ме запреси малку необично.
Имав само 18 години.
После една необиќна кавга,
останавме заедно
многу години.

А, мислев,
бракот ни започна со кавга,
се плашев
да не трае кратко.
Никој и никогаш
нема да ја раскине оваа љубов
која ја чувствуваме.
Поврзани сме,
како сиџир цврсто,
а може да пукне
само ако некој од нас
отиде на оној свет.

ŽELIM TE

Želim te i danas,
kao i onda
kada sam ugledala tvoje
oči boje mora.
Puno je godina prošlo.
Još i danas
osjećam tvoj pogled
i sva se naježim.
Još i danas,
kao i prije puno godina,
želim tvoje ruke na mom tijelu,
želim da me miluješ,
da me ljubiš,
da mi govoriš koliko me voliš.
Znaš, sjećam se,
zaposio si me malo neobično.
Imala sam samo 18 ljeta.
Nakon jedne bezazlene svađe,
ostali smo skupa
puno godina.
A mislila sam,

brak nam započeo svađom.

Bojala sam se
da ne traje kratko.

Nitko i nikada
neće raskinuti ovu
ljubav koju osjećamo.

Povezani smo
kao lanac čvrsto,
a može puknuti
samo ako netko od nas
ode na onaj svijet.

ШЕТАМ

Шетам покрај морето,
вечер е.

Замислена гледам
во мирното море.

Ме викаш.

Погледни сирени во морето!

Го играат нашиот танц,
ја пеат нашата песна.

Погледни сакана!

Зарем не гледаш,
како е морето узбуркано!

Да, вистина,

како сирените да танцаа
само за нас.

Како да пееја

само за нас.

Се вратив во сегашност.

Прошетката поред морето
ми го врати расположението.

Вниманителноста од саканиот
уште повеќе.

ŠETAM

Šetam pored mora,
večer.

Zamišljena gledam
u mirno more.

Zoveš me.

Pogledaj sirene u moru!

Plešu naš ples,
pjevaju našu pjesmu.

Pogledaj ljubavi!

Zar ne vidiš,
kako se more uzburkalo.

Da, uistinu,
kao da su sirene plesale
samo za nas.

Kao da su pjevale
samo za nas.

Vratih se u stvarnost.

Šetnja obalom mora
vrati mi raspoloženje.

Pažnja voljene osobe
još i više.

ТАГА

Дуваат некои оркански ветрови,
се савиваат гранките.
Мислите ми се збркани.
Денеска чувствувам тага.
Тага,
за луѓе кои долго
не сум ги видела.
Ги молам ветровите
да ми ги додуваат
моите мили,
мојата роднина,
сестрите, внуците и внуките.
Дувај ветре далеку,
да ги гушнам
бар на час,
да им ја покажам
мојата љубов.
Да знаат
дека сум жива
дека уште постојам.
Затоа што, не е далеку од вас
далеку од срцето.
Моето срце чука
за саканите
мили мои.

TUGA

Pušu neki orkanski vjetrovi,
povijaju se grane.
Misli su mi zbrkane.
Danas osjećam tugu.
Tugu,
za one koje dugo
ne vidjeh.
Molim vjetrove
da mi dopušu
meni drage,
moju rodbinu,
sestre, nećake, nećakinje.
Puši vjetre daleko,
da ih zagrlim bar na tren,
da im pokažem
svoju ljubav.
Da znaju
da sam živa,
da još postojim.
Jer, nije daleko od vas,
daleko od srca.
Moje srce kuca
za voljene,
dragi moji.

ЉУБОВ, МЕД И МЛЕКО

Кој зборува
дека љубовта
е само мед и млеко.
Пеесет години
го сакам.
Го сакам
и тој мене ме сака.
Ги сакам неговите раце
кога го милуваат
моето тело,
неговите усни
кога ме бакнуваат.
Тоа е љубов.
Љубов е,
кога погледите ни сјајат,
љубов е кога ми кажува
ТЕ САКАМ!
Ама не е секогаш
мед и млеко.

LJUBAV, MED I MLIJEKO

Tko kaže
da je ljubav
samo med i mlijeko.
Pedeset godina
volim ga.
Volim ga
i on voli mene.
Volim njegove ruke
kad miluju
moje tijelo,
njegove usne
kad me ljube.
To je ljubav.
Ljubav je
kad zacakle nam pogledi,
ljubav je kad kaže
VOLIM TE!
Ali nije uvijek
med i mlijeko.

ВЕЧНА ЉУБОВ

Годините проаѓаат
брзо како ветер,
а за нас
како да застана времето.
На своите плеќки
не чувствуваме
дека многу години минале
од нашиот прв бакнеж.
Уште се мазиме и пазиме,
и сакаме како и некогаш
кога се споиа
нашите погледи...
нашите бакнежи...
Овој ветер
кој понекогаш дува олујно
нема да ја избрише
нашата љубов.
Таа е вечна.

VJEČNA LJUBAV

Godine prolaze
brzinom vjetra,
a za nas,
kao da je vrijeme stalo.
Na plećima svojim
ne osjećamo
da je toliko godina prošlo
od našeg prvog poljupca.
Još uvijek se mazimo i pazimo,
volimo kao i nekada
kad su se spojili
naši pogledi...
naši poljupci...
Ovaj vjetar
koji ponekad puše olujno
neće izbrisati
našu ljubav.
Ona je vječna.

НЕМОЈ ДА ЗАБОРАВИШ

Еднаш кога нема да ме биде
немој да ја заборашиш
нашата љубов.

Сеќавај се на убавите моменти
минати со мене.
Сеќавај се мили...

Само немој да живееш во минатото.
Минатото убива.

Никогаш не е доцна за иднината.
Ќе живеам во твоите сеќавања.

Сеќавањата бледат,
само ако љубов
немавме.

Знам, нашето време
полека си оди.

Е, само кога би знаела
ден, месец и година,
би ти направила
незаборавен провод.

Живеј за иднината
не жали за минатото.

А сепак не ја заборавај
НАШАТА ЉУБОВ!

NE ZBORAVI

Jednom kad' me ne bude,
ne zaboravi našu ljubav.

Sjećaj se lijepih trenutaka
provedenih sa mnom.

Sjećaj se mili...

Ali ne živi u prošlosti,
prošlost ubija.

Nikad nije kasno za budućnost.

Živjet ću u tvojim sjećanjima.

Sjećanja blijede
samo ako ljubavi nije bilo.

Znam, naše vrijeme
polako odmiče.

Eh, samo kad bih znala
dan, mjesec i godinu,
priedila bih ti
nezaboravan provod.

Živi za budućnost,
ne žali za prošlošću.

Al' ipak ne zaboravi

NAŠU LJUBAV!

СИ ОДИШ

Паѓаше
некој досаден дожд.
Си одиш.
Никогаш не ми
даде до знаење
дека имаш друга.
Бев наивна.
Ти верував.
Се гушев,
онака тивко
ги голтав своите солзи.
Ги избриша сите години
на нашата љубов.
Ме напушташ,
без каење...без жалење.
Ме напушташ,
како да бевме
случајни минувачи.
Ги заборава годините
кога го создававме
нашето семејство, нашето гнездо.
Не, не те молам.
Твојот живот...е твојата одлука!

ODLAZIŠ

Padala je neka dosadna kiša.

Odlaziš.

Nikada mi nisi
dao do znanja da imaš drugu.

Bila sam naivna.

Vjerovala sam ti.

Gušila sam se,

onako tiho

gutala sam svoje suze.

Izbrisao si sve godine

naše ljubavi.

Napuštaš me,

bez kajanja...bez žaljenja.

Napuštaš me,

kao da smo bili slučajni prolaznici.

Zaboravio si godine

kada smo stvarali

našu obitelj, naše gnijezdo.

Ne, neću te moliti.

Tvoj život...tvoja odluka!

ИСЧЕКУВАЊЕ

Те чекам, а тебе те нема.
Ми рече, доаѓам попладне мила.
Пројде пладне.
И уште многу часови поминаа,
а тебе те нема.
Вознемирено одам.
Тебе те нема.
Пијам кафе, којзнае кое по ред,
веќе чувствувам горчина во устата.
Темна, длабока ноќ.
Пристигна и последниот автобус,
а ти излегуваш гушнат со друга жена,
помлада, поубава.
Ја свртев главата,
се кријам,
да не ги видиш солзите
што течат како река по моите образи.
Не ме виде.
Тресејќи се како гранка на ветрот,
пијам уште едно кафе.
Па, нека е горко,
таков е мојот живот.
Со горчина во устата и болка во душата
се упатувам кон нашиот дом.

Доаѓаш утредента,
како ништо да не беше.
Ми велиш: морав да останам,
знаеш, работата е во прашање.
Како ме лажеш во очи!
Скршена од болка, ти велам:
собери си ги алиштата
и замини од мојот живот!
Невино прашуваш: зошто?
Се оправдуваш,
па морав да останам.
Не ти кажав дека те чекав,
дека те видов со друга.
Ништо не насетуваш,
нека остане така.
Само реков:
ти пожелувам многу среќа во животот.
Ме разбуди
автомобилското шкрипање под прозорецот.
Ти лежиш до мене,
слатко го сонуваш својот сон.
Го сварив првото утринско кафе,
а беше толку убаво, толку вкусно...
Затоа што, сето тоа беше само сон.

ISČEKIVANJE

Čekam te, al nema te.

Rekao si, dolazim popodne mila.

Prošlo je podne,
prošlo je još puno sati,
a tebe nema.

Uznemireno hodam.

Nema te.

Ispijam, tko zna koju kavu po redu,
već osjećam gorčinu u ustima.

Tamna, duboka noć.

Pristigao je i zadnji autobus,
izlaziš zagrljen s drugom,
mlađom, ljepšom.

Okrenula sam glavu,
krijem se,

da ne vidiš moje suze

koje teku kao rijeka niz moje obraze.

Nisi me vidio.

Drhteći, kao grana na vjetru,
pijem još jednu kavu.

Pa neka je i gorka,
takav je i moj život.

S gorčinom u ustima i boli u duši
odlazim našem domu.

Dolaziš sutradan,
kao da ništa nije bilo.
Kažeš mi: morao sam ostati,
znaš, posao je u pitanju.
Kako mi samo lažeš u oči.
Slomljena od boli, kažem ti:
Skupi svoje stvari
i odlazi iz mog života.
Nevino pitaš: zašto? Pravdaš se,
pa morao sam ostati.
Nisam rekla da sam te čekala,
da sam te vidjela s drugom.
Ne slutiš ništa,
neka tako i ostane.
Samo sam rekla:
želim ti puno sreće u životu.
Probudila me
škripa automobila ispod prozora.
Ležiš pored mene,
slatko snivaš svoj san.
Skuhala sam si
prvu jutarnju kavu,
a bila je tako fina... ukusna...
Jer, bio je to samo san.

КАРПА

Денеска сум среќна.

Во мојот живот

царува љубов.

Љубов, од моето семејство

и моите пријатели.

Никој, ама баш никој

не може да ми ја земе

оваа љубов, поносот и почитувањето.

Бидејќи, можеш да ме

удираш со најголем чекиќ

нема да ме скршиш.

Затоа што

јас сум карпа.

STIJENA

Danas sam stijena.

U mom životu

caruje ljubav.

Ljubav, moje obitelji

i mojih prijatelja.

Nitko, ama baš nitko

ne može mi oduzeti

ovu ljubav, ponos i poštovanje.

Jer, možeš me

razbijati najvećim čekićem,

al me nećeš razbiti.

Jer ja sam stijena.

НЕ Е СÈ БАЈКА

Кога ќе ми застанеш на живец
посакувам
да ти читам
добра лекција.
Човече!
Зарем заборами?
Половина век сме заедно.
Дали се засити од нашиот
заеднички живот?
А што мислиш,
зарем јас не можам
да ти застамам на живец.
Нејќам!
Нејќам, зошто годините
минати со тебе
за мене се бајка.
А како и во секоја бајка
и во нашата има
се и сешто.
Лажат оние кои викаат
дека е животот детски сон.
Има, солзи и смеа
тага и радост.
Сето тоа да се преброди
може само љубов.

NIJE SVE BAJKA

Kada mi staneš na živac
poželim
da ti očitam
dobru bukvicu.
Čovječe!
Zar zaboravljaš?
Pola stoljeća smo skupa.
Jesi li se zasitio zajedničkog života?
A što misliš,
da ja tebi ne mogu
stati na žulj?
Neću!
Neću, jer godine
provedene s tobom
za mene su bajka.
A kao i u svakoj bajci
i u našoj ima
svega i svačega.
Lažu oni koji kažu
da je život dječji san.
Ima suza i smijeha,
tuge i radosti.
Prebroditi sve to
može samo ljubav.

ТЕ ОЧЕКУВАМ

Те очекувам
како тинејџерка,
срцето ми трпери.
Проаѓаш покрај мене
со наведната глава,
не ме гледаш.
Не сакаш да ме погледаш.

Молчам.

Си мислам...

Што е? Зошто?

Силен ветер дува
а јас на ветрометрина,
едвај чекам да дојдеш.

Очекувам

да ме бакнеш,

чврсто да ме стегнеш

во прегратка.

Те очекувам збунета

да ме приметиш

да ми потрчаш во сосрет.

Те довикувам

со цел глас.
Толку гласно викам,
во ушите ми звони.
Ти и понатаму одиш
не се свртуваш.
Нешто пукна во мене.
А, пукнатото
тешко се спојува.
Љубовта не е
лист од хартија
да се залепи со лепак.
Си одам со наведната глава.
Нешто умре во мене.
Довербата
не може да се врати.

OČEKUJEM TE

Očekujem te,
kao šiparica
ustreptala srca.
Prolaziš pored mene
pognute glave,
ne vidiš me...
Ne želiš me vidjeti.
Šutim.
Mislim se...
Što je? Zašto?
Vjetar olujno puše
a ja, na čistini
željno očekujem
tvoj dolazak.
Očekujem,
tvoj poljubac,
čvrsti zagrljaj.
Očekujem zbunjena
da me primijetiš,
da mi potrčiš u susret.
Zovem te iz sveg glasa.

Toliko glasno vičem,
u ušima mi odzvanja.
Ti i dalje hodaš
ne osvrćući se.
Nešto puče u meni.
A, ono što pukne
teško je spojiti,
jer, ljubav
nije papir da se zalijepi.
Odlazim pognute glave.
Nešto je umrlo u meni.
Povjerenje se
ne može vratiti.

ЉУБОВНА ИГРА

Паѓа ноќ.

Стиснати едно до друго,
влегуваме подлабоко во шума.

Не ни пречат

ни гранките кои

без душа не удираат

ги гребат нашите тела.

Образите ни се раскрвавени.

Ја отвараш вреќата за спиење.

Ме повикуваш

заедно да се вовлечеме,

ќе ни биде потопло – велиш.

Бакнувајќи се

ги соблекуваме алиштата.

Така голи,

продолжуваме со љубовната игра.

Доживеавме екстаза на љубовта.

Нашите тела се потни,

слатко изморени.

Ти повторно ме галиш.

Не можеме да застанеме.

Љубовната игра продолжува.

Се разбудуваме среќни.

Заедно во ист глас рековме:

како беше убаво,

ова секако треба да го повториме.

LJUBAVNA IGRA

Pada noć.

Stisnuti jedno uz drugo,
zalazimo dublje u šumu.

Ne smeta nam
ni granje koje nas
nemilosrdno udara,
grebe naša tijela.

Obrazi su nam raskrvavljeni.

Otvaraš
vreću za spavanje.

Pozivaš me
da se uvučemo
bit će nam toplije.

Ljubeći se skidamo
odjeću sa sebe.

Počinje ljubavna igra.

Onako goli
nastavljamo se dražiti.

Doživljavamo ekstazu ljubavi.

Naša tijela su znojna
slatko izmorena.

Opet me miluješ.
Ne možemo stati.
Ljubavna igra se nastavlja.
Budimo se sretni,
i oboje u isti glas kažemo:
Kako je bilo lijepo,
ovo treba ponoviti.

НОЌВА

Ноќва и свездите
играат за нас
љубовна игра.
Ноќва,
го молам небото
да те врати.
Ноќва,
ги молам свездите
да го осветлат патот
по кој одиш.
Ноќва,
падна една свезда,
посакав
да ме гушнеш,
да бидеш нежен.
Ја посакав,
твојата љубов.
Љубов...
како убаво звучи.
Те очекувам,
а срцето ми трепери.

И одеднаш слушам
глас од далечина.

Драга моја
во твоите години
љубовта е навика.
Љубовта не е навика,
љубовта е вечна.

NOĆAS

Noćas i zvijezde
plešu našu
ljubavnu igru.

Noćas,
molim nebo
da mi te vrati.

Noćas,
molim zvijezde
da obasjaju put
kojim hodaš.

Noćas,
je pala zvijezda,
zaželjela sam
tvoj zagrljaj,
tvoju nježnost,
tvoju ljubav.

Ljubav...
kako to lijepo zvuči.

Očekujem te ustreptala srca.

Odjednom čujem
glas iz daljine!

Draga moja,
u tvojim godinama
ljubav je navika.
Ljubav nije navika,
ljubav je vječna.

КАСНА ЕСЕН

Мојата 1968 година.

Месец октомври.

Месец кој го обележа мојот живот.

Бев многу млада, полна со живот.

Се береше овошје, се готвеше зимница...

Јас бев во некој свој филм,

ме интересираа некои други работи.

Вљубена до ушите,

ги избегавав обврските.

Есента го обележа мојот живот.

Немав ни осумнаесет години,

а стапив во брак.

Е, каква љубов беше тоа

зрела како јаболка.

Газевме по жолтите лисја

и за никого не ни беше гајле.

Овошјето зрело, а ние зелени,

не знаевме што не чека...

Од љубов не се живее, ни зборуваа.

Докажавме дека и од љубов се живее.

Есента ми донесе среќа

50 години љубов.

Ја сакам есента, среќна сум.

KASNA JESEN

Moja 1968. godina.
Mjesec listopad.
Mjesec koji je obilježio moj život.
Bila sam tako mlada, puna života.
Bralo se voće, spremala zimnica...
Bila sam u nekom svom filmu,
zanimale su me neke druge stvari.
Onako zaljubljena do ušiju,
izbjegavala sam obveze.
Jesen je obilježila moj život.
Ni osamnaestu godinu
nisam navršila,
a našla sam se u braku.
Ah, kakva je to ljubav bila
zrela k'o jabuka.
Gazili smo po požutjelom lišću
i za nikoga nismo marili.
Voće zrelo, a mi zeleni,
nismo znali što nas čeka...
Od ljubavi se ne živi, govorili su.
Dokazali smo da se i od ljubavi živi.
Jesen mi donese sreću,
50 godina ljubavi.
Volim jesen, sretna sam.

СОНУВАМ

Го сонувам небото
како виножито.
Сонувам со отворени очи.
Ми недостасуваш.
Ќе бидам утре тука, ми велиш.
Ми недостасуваш денес и утре
и секое утре.
Неспокој се вовлече
во мојата душа,
телото ми се тресе.
Зарем не го чувствуваш
мојот лелек,
лелекот од жената што те сака.
Така си близу, а сепак далеку.
Не го слушаш мојот глас,
гласот кој чезнее за тебе.
Во главата ми е збрка,
безброј мисли се ројат.
Кај си сега?
Когу бакнуваш?
Кого галиш?
На когу ја даваш љубовта своја?
А толку ми требаш,
ми требаш до болка.

SANJAM

Sanjam nebo
duginih boja.
Sanjam otvorenih očiju.
Nedostaješ mi.
Bit ću tu sutra, kažeš mi.
Nedostaješ mi danas,
i sutra,
i svako sutra.
Nemir se uvukao
u moju dušu,
tijelo mi podrhtava.
Zar ne osjećaš moj vapaj,
vapaj žene,
koja te voli.
Tako si blizu, a ipak daleko.
Ne čuješ moj glas,
glas očajnice
koja čezne za tobom.
U glavi mi košmar,
bezbroy misli se roji.
Gdje si sad?
Kome ljubiš usne?
Koga miluješ?
Kome daješ ljubav svoju?
A ja te tako trebam,
trebam te do bola.

БИ САКАЛА

Би сакала,
да сум солза во твоите очи
полека да лизнам по твоите образи,
да те бакнувам
и галам нежно.

Би сакала со солза да ти кажам:

ТЕ САКАМ љубов моја.

Би сакала
со своите чувства
да ти ја наранам душата.

Би сакала,
секогаш да си покрај мене.

Би сакала...

Е, колку тоа би сакала...

Понекогаш мислам,
дека не сум доволно
внимателна према тебе.

Прости ми!

Прости ми,
само ти знаеш каква сум.

Прости ми љубов моја

за понекои изречени зборови.

Знам,

тешко е да се избрише изреченото.

А, знаеш ли сакани

дека и ти грешиш?

Не ти замерувам.

Понекогаш се прашувам:

има ли доволно место,

и љубов во твоето срце за мене?

Ми велиш,

зарем уште се сомневаш во мојата љубов?

Те сакам, едини мој.

И ако пуштам некоја солза,

да знаеш дека е тоа од голема среќа.

Избриши ги нежно со бакнежите свои,

со љубовта своја

и кажи ТЕ САКАМ.

HTJELA BIH

Htjela bih
da sam suza u tvom oku,
da polako klizim po tvom licu,
da te ljubim
i milujem nježno.

Htjela bih
da ti suzom kažem:
VOLIM TE ljubavi moja.

Htjela bih
svojim osjećajima
nahraniti ti dušu.

Htjela bih
da si uvijek tu kraj mene.

Htjela bih...
Eh, koliko bih toga htjela...

Ponekad mislim,
da nisam dovoljno
pažljiva prema tebi.

Oprosti mi!
Oprosti mi,
jer samo ti znaš kakva sam.

Oprosti mi ljubavi
za poneke izgovorene riječi.
Znam,
teško je izbrisati izgovoreno.
A znaš li voljeni
da i ti griješiš?
Ne zamjeram ti.
Ponekad se pitam:
ima li dovoljno mjesta
i ljubavi u tvom srcu za mene?
Kažeš,
zar još sumnjaš u moju ljubav?
Volim te, jedini moj.
I ako pustim koju suzu,
znaj da je to od velike sreće.
Obriši ih nježno poljupcima svojim,
ljubavlju svojom
i reci VOLIM TE.

ЉУБОВ МОЈА

Со погледот ме пратиш
ме гледаш со копнеж.
Ти приоѓам како некогаш.
Те бакнувам.
Почнува слатка игра
на нашите тела.
Моите бакнежи се силни,
рацете се неспокојни.
Телата наши
се споива во едно
како цврст синџир.
И сега како некогаш
ја чувствувам нашата
голема љубов.
Телата се потат,
ме бакнуваш и милуваш до бесвест.
Во љубовта нема граници.
Само како ме заведуваш
со твоите допири, шепотења.
Уште љубов има кај нас.

LJUBAV MOJA

Pogledom me pratiš
gledaš me s čežnjom.

Prilazim ti kao nekad.

Ljubim te.

Počinje slatka igra
naših tijela.

Moji poljupci sve su žešći,
ruke ne miruju.

Naša su se tijela
spojila u jedno

kao neraskidivi lanac.

I sada kao nekada
osjećam našu veliku ljubav.

Tijela se znoje,
ljubiš me i miluješ do besvijesti.

U ljubavi nema granica.

Kako me samo zavodiš
tvojim dodirima, šaputanjima.

Još ljubavi ima u nama.

ОДА НА ЉУБОВТА

Уште и денес се сеќавам,
ги мрсеше моите долги коси,
костенови бои.

Уште и денес се сеќавам,
ми кажуваше
некои љубовни стихови,
ме заведе со својот топол глас,
зборувајќи за љубовта.

Бевме млади.

Па кој ќе рече
дека љубов нема и сега.

Можда е позрела,
постабилна.

Далеку некаде,
седумдесет и некоја година
беше силна, страсна.

Гори оганот и сега во нас.

И се додека сме заедно,
додека сме живи,

ќе се сакаме

едини мој.

ODA LJUBAVI

Još se i danas sjećam,
mrsio si moje duge kose,
kose boje kestena.
Još se i danas sjećam,
govorio si
neke ljubavne stihove,
zavodio me svojim toplim glasom
govoreći o ljubavi
Mladi smo bili.
Pa tko kaže
da ljubavi nema i sad.
Možda je zrelija,
stabilnija.
Daleka sedamdeset i neka godina
bila je vatrena.
Ma ima vatre i sada u nama.
I sve dok smo zajedno,
dok smo živi,
voljet ćemo se
ljubavi moja jedina.

СВИРИ МИ ГИТАРО

На нашето време,
на нашата младост,
и денес се сеќавам.
Ми свиреше серенади,
ме повикуваше со песна,
со звуците на гитарата.
Седно ми беше
како свириш.
Сакав да го слушнам
твојот глас,
да ги осетам твоите раце,
да го чујам
твоето срце како бие.
Свири ми гитаре тивко,
да ги чујам
зборовите на песната.
Кога поминуваш
по нејзините жици
биди нежен,
како да ги бакнуваш
моите усни.

SVIRAJ MI GITARO

Našeg doba mladosti
i danas se sjećam.

Svirao si mi serenade,
pozivao me pjesmom
uz zvuke gitare.

Ne marih
kako sviraš.

Željela sam čuti tvoj glas,
osjetiti dodir tvojih ruku,
čuti otkucaje tvoga srca.

Sviraj mi gitaro tiše,
da čujem riječi pjesme ove.

Kada diraš žice njene
budi nježan,
kao da ljubiš usne moje.

13 МОЈОТ БРОЈ

Мајка ми ме родила дома.

Било тоа на 13 декември,

во една ладна зима.

Ми кажуваше...

И збореле:

„Запиши ја дека е родена ден порано

или ден подоцна,

ова е баксуз ден,

целиот живот ќе биде несреќна,,

Не сакала,

ја чувствувала мојата и својата среќа.

И навистина,

детството ми беше преубаво.

Полна куќа деца,

големо семејство,

се сакавме сите.

Дојде младоста.

Средношколски патувања, излети,

многу пријателки и пријатели.

Секој го избегнуваше

тој баксузен број 13.

Никој не го сакаше тој број.

Мене ми беше сеедно.

Бев среќно девојче.

Сакав дружење и друштво,
и друштвото мене.

Постои сила која ме чува,
постои мојата среќа,
постои мојот број 13.

13 MOJ BROJ

Mater me rodila u kući.

Bilo je to 13. prosinca,
jedne hladne zime.

Pričala mi je...

Govorili su joj:

„Upiši je da je rođena dan prije

ili dan kasnije,

to je baksuz dan,

život cijeli bit će nesretna“

Nije htjela,

osjećala je moju i svoju sreću.

I zaista,

djetinjstvo mi bješe prekrasno.

Puna kuća djece

velika obitelj,

voljeli smo se.

Dođe mladost.

Srednjoškolska putovanja, izleti,

puno prijateljica i prijatelja.

Svatko je izbjegavao taj „baksuz“ broj 13.

Niko ga nije volio.

Meni je bilo svejedno.
Bila sam sretna cura.
Voljela druženje i društvo,
i društvo mene.
Postoji sila koja me čuva,
postoji moja sreća,
postoji moj broj 13.

ПОЛСКО ЦВЕЌЕ

Златна свадба,
ми подари полско цвеќе.

Во миг се вратив
на првата годишнина на бракот.

Исто така ми подари
полско цвеќе.

Година на неимаштина,
кога поради беспарица не

можеше да купиш

ниту една роза,

а камоли цел букет.

Се сетив,

на таа година

преполна со љубов

и одрекувања од многу нешта.

Куќење, кредити, подстанарство...

Се сетив...

И повторно да се вратам

во почетокот на нашиот

заеднички живот,

и повторно да добивам

полско цвеќе
и да го пројдам сето тоа
што го пројдовме заедно,
би се вратила.
Тоа беше најубавата
година на нашиот живот.
Ти благодарам на
преубавото полско цвеќе

POLJSKO CVIJEĆE

Zlatni pir,
daruješ mi poljsko cvijeće.
U trenu sam se vratila
na prvu godišnjicu braka.
Isto tako si mi podario
poljsko cvijeće.
Godina neimaštine,
kada zbog besparice
nisi mogao kupiti
ni jednu ružu
a kamoli buket cijeli.
Sjetih se,
te godine prepune ljubavi
i odricanja od puno toga.
Kućenja, kredita, podstanarstva...
Sjetih se...
I da se ponovno vratim
na početak našeg
zajedničkog života,
i da opet dobivam
poljsko cvijeće

i prođem sve ono
što smo skupa prošli,
vratila bih se.
To je bila najljepša
godina našeg života.
Hvala ti na
prekrasnom poljskom cvijeću.

НАШИОТ ЖИВОТ

Од едно кафуле се слушаше музика,
за мене многу позната песна.

„Мојот живот е игра без граници,,

Ме привлече во прегратка

бакнувајќи ме.

И нашиот живот е „Игра без граници,,

ми рече, и продолжи да ме бакнуваш.

Луѓето гледаа зачудено...

тебе не ти беше гајле.

Знаеш, пројдовме многу нешта заедно,

сеуште те сакам како и првиот ден.

Те сакам и јас тебе.

Зарем би опстанала нашата љубов да не е силна.

Проаѓаат луѓе покрај нас,

некој од нив вероватно и коментирал...

Види ги, нека им биде срам во овие години

се бакнуваат како балавци.

А кој се тие години за љубов?

Љубовта не познава години.

NAŠ ŽIVOT

Iz obližnjeg kafića odzvanjala je glazba,
meni jako dobro poznate pjesme.

„Moj je život igra bez granica“

Privuče me k sebi u zagrljaj

ljubeći me.

I naš je život „Igra bez granica“

rekao si mi, i nastavio me ljubiti.

Ljudi su gledali začuđeno...

nije te bilo briga.

Znaš, prošli smo puno toga zajedno,

još uvijek te volim kao prvog dana.

Volim i ja tebe.

Zar bi opstala naša ljubav da nije jaka.

Prolazili su ljudi pored nas...

netko je vjerojatno i rekao:

Vidi ih, sram ih bilo u ovim godinama

ljube se kao balavci.

A koje su to godine za ljubav?

Ljubav ne poznaje godine.

САКАЈ МЕ ПОВЕЌЕ

Идејки,
се движам полека
те заведувам.
Сакам да видиш
дека уште сум тука.
Пројдоа многу години.
Јас не сум више онаа ветропирка
која ја заведе.
Убава, млада,
со долги црни коси, слабичка.
Сега сум зрела жена,
мајка на твоите деца, баба.
Знам,
малку и времето не прегази.
Сеедно, знам дека ме сакаш.
Само...
денес се чувствувам малку чудно.
Денес го сакам
целото твое внимание
Сакам денес
да ми зборуваш

убави зборови,
да ме бакнуваш,
да ми кажеш
дека сум се уште убава,
иако не сум млада.
За мене си ти истиот оној
кого засакав
некоја дамна година.
Животот ни донесе
оркански ветрови
и мирно море.
Имаше многу нешто.
Останавме цврсто на земја.
Тоа е љубов.
Негувај ја мили
сакај ме, чувај ме
повеќе него ли во младоста.
Тоа ми е потребно.

VOLI ME JOŠ VIŠE

Hodajući njišem lagano bokovima.

Zavodim te.

Želim da vidiš

da sam još tu.

Prošlo je puno godina...

nisam više ona šiparica

koju si zaveo.

Lijepa, mlada,

duge crne kose, mršavica.

Sada sam zrela žena,

majka tvoje djece, baka.

Znam,

malo nas je i vrijeme pregazilo.

Svejedno, znam da me voliš.

Samo... danas se malo

osjećam čudno.

Danas želim

svu tvoju pažnju.

Želim da mi danas

govoriš lijepe riječi,

da me ljubiš,

da mi kažeš
da sam još uvijek lijepa
iako nisam više mlada.
Za mene ti si isti onaj
kojeg sam zavoljela
neke davne godine.
Život je donio i oluje i bonace,
bilo je svega.
Ostali smo čvrsto na zemlji.
To je ljubav.
Njeguj je mili,
voli me i pazi
više nego u mladosti.
To mi je potrebno.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА

Родена во Скопје 1950 година во семејството Грковски. Од 1980 година живее и делува во Задар, Република Хрватска.

Откако знае за себе имала афинитет за пишување на поезија, детски гатанки и монодрами. Има издадено две збирки на поезија: „Носталгија и љубов“ 2011 год. и „Песни од душа“ 2012 год., пишува на македонски и на хрватски јазик.

Има напишано и неколку кратки монодрами кои сама ги изведувала а не се објавени. Животот пишува романи, па така и нејзинот животен пат ја донесе со сопругот хрват во Република Хрватска. Па таа вели: „Можете да ме фрлите од авион било каде, јас ќе се снајдам. Животот сегде може да ви донесе среќа ако го живеете квалитетно и активно“, а таа е многу активна. Нејзините песни се објавувани во многу заеднички збирки на поезија: „Избор на песни од македонски автори“, „Решетарачко прољеќе“, „Стијег слобода“, „Књижевно перо“, „Глагољицом исписана љубав“, „Паг“, „Задарски књижевни летопис“, „Милениум стих“, „Ријечи изнад свега“, „С љубављу женама“, „Уна ријечима загрљена“, „Загреб на длану“ и „Славонија на длану“. Нејзините песни често се објавуваат во Босна и Херцеговина, Македонија, во часописот „Бранувања“, „Современост“ и во „Македонски глас“ списание на Заедницата на Македонците во Република Хрватска. Се истакнува во многубројните поетски манифестации како во Хрватска така и надвор од неа.

Претседателка е на МКД „Билјана“ Задар, веќе 15 години, претставничка на македонското национално малцинство во Задарската жупанија, член во редакцискиот одбор на списанието „Македонски глас“, водител на литературно драмската секција „Записи со љубов“ при МКД „Билјана“ Задар, член на Управниот одбор на Заједницата на Македонците во Република Хрватска и друго.

Освен тоа, Мирјана Мајкиќ има и свој приватен живот кој успешно го организира и исполнува. Сопруга, мајка на две возрасни деца и најголемата нејзина радост е внуката Леа, која има 25 години. Пензионерка е, но тука животот не ѝ престанува.

Содржина/Sadržaj

ЉУБОВ ЗА СЕ	
Мирјана Мајиќ, Во прегратка на љубовта Рецензент: проф. д-р Васил Тоциновски	7
АКО JE ŽIVOT RIJEKA ŠTO TEČE, LJUBAV JE ZLATO NATALOŽENO	
Mirjana Majić, U zagrljaju ljubavi Recenzent: Nikola Šimić Tonin, književnik	11
ЗА ТЕБЕ САКАМ	14
ТЕБИ VOLJENI	15
ЈАС ТИ СЕ ДАВАМ	18
ДАЈЕМ ТИ СЕБЕ	19
ОДРАЗ ВО ОГЛЕДАЛО	20
ODRAZ U OGLEDALU	21
СРЦЕ ПОЛНО СО ЉУБОВ	22
SRCE PUNO LJUBAVI	23
МЛАДОСТ - ЛУДОСТ	24
MLADOST - LUDOST	25
САКАМ	26
VOLIM	27
ТВОИТЕ ОЧИ	28
TVOJE OČI	29
ВАРДАР	32
VARDAR	33
ОРИЕНТ ЕКСПРЕС	34
ORIENT EXPRESS	36
ПОНЕКОГАШ САКАМ	38

PONEKAD POŽELIM	39
НА ЛЪУБОВНИТЕ КРИЛЈА	40
NA KRILIMA LJUBAVI	41
СЕ СЕЌАВАШ ЛИ	44
SJEĆAŠ LI SE	45
НЕ МЕ ОЦЕНУВАЈ	46
NE OCJENJUJ ME	48
ПОРАКА	50
PORUKA	51
МАЈКО	52
МАЈКО	53
ЗА ТЕБЕ ТАТЕ	54
ТЕБИ ОЌЕ	55
НЕИСПРАТЕНО ПИСМО	56
NEPOSLANO PISMO	58
МИСЛИШ ЛИ	60
MISLIŠ LI	62
МОЈАТА УЛИЦА, МОЈОТ ДОМ	66
МОЈА УЛИСА, МОЈ ДОМ	68
ЉУБОВ ЗА СÈ	70
LJUBAV ZA SVE	72
УНА	74
UNA	75
ЧОВЕКОВ ПРИЈАТЕЛ	75
ČOVJEKOV PRIJATELJ	77
ПРОСТИ МИ МАЈКО	78
OPROSTI MI MAJKO	80
МОРСКА ЧИПКА	82
MORSKA ČIPKA	83

ТЕ САКАМ	86
ŽELIM TE	88
ШЕТАМ	90
ŠETAМ	91
ТАГА	92
TUGA	93
ЉУБОВ, МЕД И МЛЕКО	94
LJUBAV, MED I MLIJEKO	95
ВЕЧНА ЉУБОВ	96
VJEČNA LJUBAV	97
НЕМОЈ ДА ЗАБОРАВИШ	100
NE ZAVORAVI	101
СИ ОДИШ	102
ODLAZIŠ	103
ИСЧЕКУВАЊЕ	104
ISČEKIVANJE	106
КАРПА	108
СТИЈЕНА	109
НЕ Е СÈ БАЈКА	110
NIJE SVE ВАЈКА	111
ТЕ ОЧЕКУВАМ	114
ОЧЕКУЈЕМ ТЕ	116
ЉУБОВНА ИГРА	118
LJUBAVNA IGRA	120
НОЌВА	122
NOĆAS	124
КАСНА ЕСЕН	126
KASNA JESEN	127
СОНУВАМ	128

SANJAM	129
БИ САКАЛА	132
НТЈЕЛА ВИН	134
ЉУБОВ МОЈА	136
ЉУБАВ МОЈА	137
ОДА НА ЉУБОВТА	138
ОДА ЉУБАВИ	139
СВИРАЈ МИ ГИТАРО	140
SVIRAJ MI GITARO	141
13 МОЈОТ БРОЈ	142
13 МОЈ BROJ	144
ПОЛСКО ЦВЕЌЕ	146
POLJSKO CVIJEĆE	148
НАШИОТ ЖИВОТ	150
NAŠ ŽIVOT	151
САКАЈ МЕ ПОВЕЌЕ	154
VOLI ME JOŠ VIŠE	156
БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА	159